

נדכחה את

כולם

אלבום זה מוקדש לזכרה של לאה –

[אריאלה] פריזנט

לוחמת הלח"י שנהרגה בהתפוצצות מחסן

הנשק של המחתרת.

26.7.1948 - 13.3.1930

י"ג אדר תר"ץ – ח' בתש"ח

הלח"י
הייתה מחתרת
יהודית שפעלה נגד
המנדט הבריטי בארץ
ישראל, משנת 1940
עד הקמת מדינת
ישראל בשנת 1948.

את המחתרת הקימו
פורשי הארגון הצבאי
הלאומי (אצ"ל)
שהתנגדו להפסקת
המאבק במנדט
הבריטי בתקופת
מלחמת העולם
השנייה.

צמח לימודי תורה

תשס"ב

תשס"ב

תוכן

1	הקדמה
2	הקדמה
3	הקדמה
4	הקדמה
5	הקדמה
6	הקדמה
7	הקדמה
8	הקדמה
9	הקדמה
10	הקדמה

עצה אסוכן ברנאזוט:

הסתלק הארצנו!

לוחמי חרות ישראל

בפרוץ מלחמת
העולם השנייה ב-1
בספטמבר 1939 היו
רוב מנהיגי האצ"ל
בכלא הבריטי לאחר
שנעצרו ארבעה ימים
לאחר פרסום "הספר
הלבן השלישי" במאי
1939.

הנהגת היישוב קראה
לשתף פעולה עם
הבריטים במלחמתם
בגרמניה, ורבים מבני
היישוב התגייסו
לצבא הבריטי ועזרו
לבריטים במאמץ
המלחמתי.

אותה הכרזה
הביאה לשיאו את
המאבק הפנימי
שהתרחש בתוך
האצ"ל על דרכו של
הארגון.

בראש החולקים על
רזיאל עמד אברהם
שטרן, ואחרי שרזיאל
שוחרר מהכלא
באוקטובר 1939,
ושאר חברי מפקדת
האצ"ל שוחררו ביוני
1940, הגיעו הדברים
לידי עימות גלוי בין
רזיאל לשטרן.

כך הפך הפילוג
באצ"ל לעובדה
מוגמרת ופלג
הפורשים הקימו
לעצמם את הלח"י.

בתחילה קראו
לעצמם :
"האצ"ל בישראל"
ומאוחר יותר, בשנת
1943, שינה את שמו
ל"לוחמי חרות
ישראל".

שיר שכתב אברהם שטרן:
”חיים אנחנו במחתרת
בטחב אפלת מרתף,
בו מנורה תבאש חנרת,
רצפה יסחה מטור סוחר.

אותנו בחשכת מחתרת,
בסגורים הפה חלום:
סוחה על הרצפה - פנרת,
אור מנורה - זיו שמש רום

וּנְאֻמִּין - בְּיוֹם צְלָמוֹת,
עֵת שִׁיר הַקָּרֵב רוֹנָה יְרוּ,
עִם אֱלֹקִים נִשְׁרָה בַּמּוֹת
נִקְבִּיל פְּנֵי גּוֹאֵל צִיּוֹן.

נִקְבִּיל פְּנֵינוּ, יְהִי דָמְנוּ
מִרְבֵּד אֲדָם בְּרַחוּבוֹת
וְעַל מִרְבֵּד זֶה מַחֲוֹתֵינוּ
כְּשׁוֹשָׁנִים הַלְבָּנוֹת.
שִׁירוֹ שֶׁל אַבְרָהָם שֵׁטֶרן
מִיִּסַּד הַלְחִי

סיפורה של לאה-
"הלוחמת אריאלה"
פריזנט

סיפור חייה

לאה נולדה ב־י"ג באדר תר"ץ (13.3.1930)

בעיירה רקוביץ' בקרפטו רוסיה כיום:

אוקראינה.

אביה, ר' יעקב שמואל פריזנט, עלה ארצה

בשנת 1935, שהוא מותיר אחריו את אשתו

מלכה, ואת ארבעת ילדיו.

שנתיים לאחר מכן, בשנת תרצ"ז–1937

כאשר לאה היתה בת 7, הצטרפו אליו

בני המשפחה.

לאה למדה בבית הספר החרדי בית יעקב
ולאחר מכן עברה ללמוד בבית הספר לבנות
של זרם "המזרחי", "תלפיות".

את לימודיה התיכוניים בגימנסיה
"תלפיות" נאלצה להפסיק בשל פעילותה
בלח"י, היא עברה ללמוד ב"גמניסיון
ערב", אך נאלצה להפסיק גם שם.

**היא היתה בעלת רצון לווט לחיות במולדת
חופשית, היתה פעילה בתנועת הנוער "צופי
העדה" בתל אביב ונודעה בתכונות מנהיגות.**

**אופיה החזק של לאה, החינוך שספגה
והכרתה את תולדות העם והארץ, הביאה
בגיל צעיר לשורות לוחמי חרות ישראל.
אמונתה החזקה בדרך בה בחרה ונטייתה
להגשים בעצמה את מה שהאמינה והטיפה
לו, הביאה לפעילות חינוכית עם הנוער..**

**לאה ידעה להנחיל את תורת המלחמה, את
ידע הנשק ואת המיומנות הביצועית. מאסרו
של אחיה הגדול ממנה שלחם בלח"י
הביא אותה להתמסר כליכולה להכשרת
הצעירים למלחמה כדי לזרז את הסתלקות
הבריטים מארץ ישראל**

שירותה הצבאי של לאה

:"אריאלה"

עם החלטת האו"ם על סיום המנדט הבריטי

בארץ ישראל עברה לירושלים ומילאה

תפקידים כמו: מחנכת, מאמנת, ומפקדת.

לאה תמיד היתה ראשונה בכל מקום ובכל

קרוב, כלוחמת וכמפקדת!

לאה לחמה בליפתא, קטמון ושועפת.

היא פעלה עם הלח"י בדיר יסין- בניסיון

ההבקעה לנצורים ברובע היהודי בעיר

העתיקה בימי ה'–ו' באייר תש"ח.

לחמה בקרב שלא נסתיים על "צריף הפח"

והשתתפה בהסתערות על חומות העיר העתיקה

ב"מבצע קדם" בעשרת הימים.

שמה של הלוחמת אריאלה, שאינה יודעת

פחד, נפוץ בין כל חטיבות הלוחמים בירושלים.

נסיבות נפילתה של לאה פריזנט ז"ל

”הלוחמת אריאלה”

**ב- 26 ביולי 1948, שהתה אריאלה ליד פתח
המרתף בו אחסן הלח"י כלי נשק וחומרי נפץ.
היא חילקה ליוצאים לקרב נשק ואמצעי חבלה
כשלפתע, מסיבה לא ידועה, אירעה התפוצצות.
אריאלה נפצעה אנושות ונכוותה בכל חלקי גופה,
בעוד שארבעה לוחמים אחרים נהרגו במקום.**

**מחסן
הנשק
כפי
שהינו
כיום**

לאה-אריאלה נפטרה מפציעיה הקשים למחרת,

והיא בת 18 בלבד. היא נקברה בבית העלמין

הארעי בסנהדריה.

רק כשלוש שנים לאחר מכן, היא הוכרה כלוחמת

מחתרת והועברה למנוחת עולמים לבית הקברות

הצבאי בהר-הרצל.

•

לוחמת החרות
אריאלה (לאה פריזנט)
נפלה בירושלים בי"ח תמוז תש"ח

הוצא ע"י הועד להנצחת זכר חללי לח"י
שע"י אגודת אנשי לח"י לשעבר בירושלים

אריאלה הונצחה בספר שנכתב עליה:

שם גם סופר סיפור אהבתם
של אריאלה
ויענקל'ה
לוחמי הלח"י הגיבורים
שנפלו בעת שירותם:

לאה (הלוחמת אריאלה) הכירה את יששכר (הלוחם

יענקל'ה) במהלך הקרבות בירושלים והם התאהבו.

בימים האדומים של קרבות ודמים, השניים תכננו את

חתונתם ואת חייהם המשותפים, אולם ב-15 במאי 1948

"יענקל'ה" נפל בקרב על הנוטרדם והוא בן 21 במותו.

אריאלה, שנלחמה לצדו באותו קרב, היתה בין אלה

שעלו לגג לחפשו ומצאה אותו ירוי וגוסס.

היא ולוחם לח"י נוסף הורידו אותו מהגג והבהילו אותו

לבית החולים, אך הוא נפטר בדרכו לשם. מספר

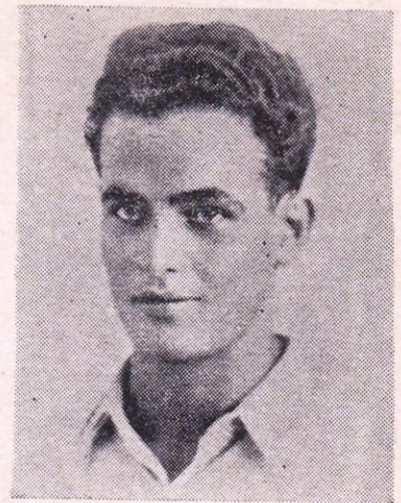
שבועות לאחר מכן, ב-25 ביולי 1948 "אריאלה" נפגעה

קשה בפיצוץ ונפטרה למחרת, שהיא בת 18 בלבד.

**לוחמת החרות
אריאלה (לאה פריזנט)
נפלה בירושלים כ"ח תמוז תש"ח**

הוצא ע"י הועד להנצחת זכר חללי לח"י
שע"ו אגודת אנשי לח"י לשעבר בירושלים

**לוחם החרות
יעקב (יששכר הוברמן)
נפל בקרב על חומות ירושלים, ז' אייר תש"ח**

הוצא ע"י הועד להנצחת זכר חללי לח"י
שע"ו אגודת אנשי לח"י לשעבר בירושלים

מתוך הספר:

יפה בדיאן שלחמה בלח"י בשם – "אביבה" מספרת

על שניהם:

"יששכר הוברמן... היה בחור מקסים! היה חברה

של אריאלה הם אהבו אחד את השני אהבת-נפש.

היו מאוד קשורים האחד לשני.

אריאלה קיבלה חופשה בהפוגה הראשונה ונסעה

יחד עם יששכר לפגוש את הוריהם בתל אביב.

היה ברור לנו שהם זוג שלאחר מכן יינשא .

**יש שכר היה בחור מקסים, תמיד מחייך ותמיד מספר
בדיחות ותמיד עליז ושמח, לץ כזה. ממש, חוץ מזה
שהוא היה בחור יפה תואר עם עיניים ירוקות יפהפיות
ושיער שחור, הוא היה משכמו ומעלה. אריאלה נפלה
שבי בקסמו. הוא אהב אותה, והיא מאוד אהבה אותו.
זו היתה אבידה מאוד קשה, קשה מאוד מאוד
לאריאלה. זה היה משהו מחריד לראות אותה. היא
בכתה וניסתה שלא להראות את יגונה כלפי חוץ.
בשבילה זה היה מין הינתקות ממש מן העולם.**

לזכרם

והארץ תשקוט, עין שמיים אודמת
תעמעם לאיטה על גבולות עשנים,
ואומה תעמוד - קרועת לב אך נושמת
לקבל את הנס, האחד, אין שני...

היא לטקס תיכון, היא תקום למול הסהר
ועמדה למולם עוטה חג ואימה.
אז מנגד יצאו נערה ונער
ואט אט יצעדו הם אל מול האומה.

לובשי חול וחגור וכבדי נעליים
בנתיב יעלו הם, הלוך והחרש
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום הפרך וליל קו האש.

עייפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע
ונוטפים טללי נעורים עבריים...
דם השניים יגשו ועמדו עד בלי נוע
ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.

אז תשאל האומה שטופת דמע וקסם
ואמרה: "מי אתם?", והשניים שוקטים
יענו לה: "אנחנו מגש הכסף,
שעליו לך ניתנה מדינת היהודים".

כך יאמרו ונפלו לרגלה עוטפי צל
והשאר יסופר בתולדות ישראל.

יהי
זכרה
ברוך

